

De oude was opgestaan en had de hand voor het kloppend hoofd gebracht. „Judith, je maakt me bedroefd. Hoe graag ik van avond in uw triomf had willen deelen, — want — en zijne oude oogen schitterden even van een ongewone geestdrift — triomfeeren zul-je — toch moet ik mij dat genoeg ontszeggen, je kunt niet gaan, onmogelijk, Judith.”

Die toon was ernstig, somber. Judith's hooge kleur week terug.

„Grootvader!”

't Sneed den ouden man door de ziel. Hij zette zich weer voor het bed, sloeg den arm om zijn geliefde kleindochter, streek haar de zwarte lokken van het voorhoofd en sprak toen:

„Arm kind! Ik kon niet anders, ik moet je je illusie ontnemen. Je bent te ziek om van avond uit te gaan, misschien morgen....”

„Maar grootvader, dan is het te laat, dan is men teleurgesteld, dan....”

„Ik weet het, kind, maar wie kan de slagen van het noodlot keeren?”

„En ik heb zoo verlangd met vreeze en hoop naar dezen avond. Ik heb nog eenige uren den tijd, grootvader. Als ik mij nu eens langzaam en bedaard kleepte, goed in een doek wikkelde, en dan stapvoets naar den schouwburg liet rijden, zou dit nu zóóveel kwaad doen, zeg, oudje?”

En de lieve onschuldige maagd vlijde het hoofd aan grootvaders borst en staarde hem smeekend aan.

„O God!” kreet het in grootvaders borst, „ik kan het niet weigeren, maar ik moet. Met haar dat toe te staan, bega ik een moord en ik.... ik blijf alleen. En haar verliezen, haar, die ik liefheb boven duizenden, boven miljoenen, die ik oneindig meer liefheb dan mij zelf, o, God, geef raad, geef uitkomst.”

„Wat kijk-je somber, grootvader; is het dan zóó erg, wat ik vraag? Heb je dan je kleine Ju niet meer lief?”

„Ook dat nog!”

Deze woorden drongen hem uit de saamgeperste lippen.

Ook dat nog!

De arme man had reden deze woorden te uiten. Toen Judith nog een kind was, zoo'n lief aankomend meisje, een schoone teere knop, toen noemde hij haar Ju. Als zij dan weleens iets begeerde, wat de oude niet gereedelijk wilde toestaan, dan maakte zij van een tooverformulier gebruik, welks kracht zij door een toeval had ontdekt. En dit formulier was: Heb je dan je kleine Ju niet meer lief?

En dan zou eer de aarde ophouden met draaien en de zon gaan wentelen, eer de kleine Ju haar zin niet kreeg. De oude man *kon* dan niet weigeren.

Maar de kleine teere knop was een groote krachtige roos geworden. De bloembladen hadden zich ontplooid en de beschuttende kelkblaadje verdrongen en nu prijkte de roos in volle pracht. Dit tooverformulier was mettertijd minder noodig geworden, ja, had in de laatste jaren in 't geheel geen dienst meer gedaan, en nu kwam het daar weer uit den diepsten schuilhoek van het meisjeshart als sirenengezang en met vernieuwde bekoorlijkheid voor den dag